

PŘEKÁŽKY agility

Minulý díl našeho seriálu jsme věnovali obecnému seznámení s agility. Vzhledem k tomu, že se jedná o zřejmě nejpoblábnější kynologický sport, vrátíme se k ní dnes ještě jednou.

Tentokrát se budeme podrobněji věnovat jednotlivým překážkám. Na parkúru agility jich může být dvanáct až dvacet, přičemž jejich pořadí se závod od závodu mění.

SKOKOVÉ PŘEKÁŽKY

Jedná se o překážky tvořené jednou nebo dvěma laťkami, o skok daleký, kartáč, proskokový kruh a viadukt. Na těchto překážkách by měly být skoky prováděny natolik korektně, že žádná překážka, ale ani její část, nepadne. Pes je nesmí podbíhat ani obíhat. Také odmítnutí je zde, stejně jako u koňského parkúru, považováno za hrubou chybu. U proskokového kruhu je navíc třeba dbát na to, aby pes neproskakoval po stranách.

Skok daleký sestává ze tří až pěti prvků vysokých 15 až 28 cm. Jednotlivé prvky jsou rozestaveny jeden za druhým na šířce 120 až 150 cm a pes by je měl přeskociť najednou.

TUNELY

Dalšími nezbytnými součástmi parkúru agility jsou tunely. Mohou to být flexi-

bilní plastové tunely, jež lze položit rovně nebo v různých úhlech a pes je probíhá. Jiným typem tunelu je látkový tunel, jenž má u vchodu pevný otvor, kdežto na konci je jen volná látka spočívající volně na zemi. Psi se s tunelem

Dobrá rada

Před začátkem tréninku je tak jako u jiných sportovních odvětví dobré, aby se pes trochu zahřál; stačí plynulá chůze s několika obraty. Několik standardních povelů příznivě ovlivní koncentraci psa před následujícím tréninkem. Pokud byl pes delší dobu odložen, nesmí hned skákat přes vysoké překážky, zvýšilo by se riziko poranění svalů a kloubů.

často seznamují už jako štěňata v takzvaných školkách. Když se zvíře jednou naučí, že mu nic nehrozí, většinou tunelem s nadšením prolézá.

KONTAKTNÍ PŘEKÁŽKY

Je třeba nacvičovat je velmi klidně

a s maximální možnou pečlivostí. Pro psa zpravidla není těžké je překonat. Jejich obtížnost spočívá v tom, že nadšení psi plní elánu nevěnují pozornost červeným kontaktním zónám, na které by měli vstoupit, a prostě je přeskočí.

K těmto překážkám patří šikmá stěna, kladina a houpačka. Na výuku je díky své šířce nejsnazší šikmá stěna. Také kladina úzká jen 30 až 40 cm psa dokáže leckdy pořádně zneklidnit. V tréninkových počátcích je proto velmi nutné, aby pes na druhé straně zajišťovala další osoba. Také dočasné snížení výšky psu může pomoci nalézt potřebnou jistotu.

Zkušenosti ukazují, že vůbec nejtěžší kontaktní překážkou bývá houpačka.

Je mnoho psů, kteří bez jakéhokoli strachu přeběhnou kladinu, ale když se pod nimi zhoupne houpačka, propadnou naprostě panice. I tady je velmi žádoucí pomoc další osoby, jež pomůže houpačku pomalu zhoupnout ve chvíli, kdy se pes ocitne uprostřed. Pokud zvíře získá zkušenost, že mu nic nehrozí, naučí se houpačku uvádět do pohybu i samo

Skok daleký je sestaven ze tří až pěti prvků

a pomoc na druhém konci lze postupně odbourávat. Při tréninku je třeba dbát na to, aby se pes od houpačky vzdaloval plynule, protože ta se automaticky vrací do původní polohy.

Někteří psi potřebují velmi dlouhou dobu, než se jim podaří získat k této překážce důvěru. Tady opravdu nepomůže nic jiného než klid a trpělivost. Na to, aby pes kontaktní zóny nepřeskakoval, existují různé „figle“. Tak například mu lze při scházení na konci překážky dát povel „Lehni!“. Jinou metodou je položit na zem hned za překážku pamlsk, takže pes se za pomoci povelu „Hledej!“ automaticky naučí sbíhat až dolů, protože tam bude očekávat něco na zub.

SLALOM

Ze všech překážek si vyžádá nejvíce času. Určitě se vyplatí vybudovat si cvičný slalom přímo doma na zahradě a denně se alespoň pár minut věnovat jeho nácviku. Slalom se skládá ze 12 tyčí vysokých

Nejblíže závody

1. 4. Mladá Boleslav

1. – 2. 4. Třebíč (Třebíčský zimní přebor)

15. 4. Jičín (O Cipískův pohár)

15. – 16. 4. Světlá Hora u Bruntálu (Praděd cup)

17. 4. Třebíč (Velikonoční beránek)

22. – 23. 4. Ostrava, České Budějovice

29. – 30. 4. Praha – Rychety (MR teriérů), Praha – Letňany

nejméně 100 cm, které jsou od sebe rozestaveny zpravidla a v půlmetrových odstupech. Pes musí začít vždy z pravé strany, to znamená, že první překážku bude mít po levici. Potom je důležité, aby

Nácvik slalomu si vyžádá nejvíce času

proběhl skutečně každou brankou. Abychom toho dosáhli, můžeme využívat nejrůznějších tréninkových metod:

V - slalom: tyčky jsou rozestaveny v žádnoucích rozstupech v přímé lince a ohnuty, takže se vytvoří ulička ve tvaru V. Úhel se v průběhu času zužuje, až nakonec tyče mají žádnou rovnou polohu.

Jinou možností je ulička. Při ní jsou tyčky umístěny tak, aby se vytvořila ulička tvořená dvěma řadami, kterou pes bude probíhat. Jak bude trénink pokračovat, budeme uličku stále více zužovat, až se pes začne mezi tyčkami proplétat.

Někdy se setkáváme také s takzvanými slalomovými oblouky. Jsou to půlkulaté flexibilní oblouky, které se upevňují na tyče a psu pomáhají při udržování směru. Pes by měl zásadně, jako u všech ostatních překážek, pracovat směrem dopře-

du. Abychom toho dosáhli, můžeme ho na konci slalomu odměnit potravou nebo balonkem. Provádění psa mezi jednotlivými tyčkami za pomoci pamlsku bývá

Stůl

neproduktivní. Pes se v takovém případě většinou orientuje pouze na potravu a tyče vůbec nevnímá. Později pak bývá velmi obtížné přimět ho k větší rychlosti a ke koncentraci na požadovaný výkon.

STŮL

Na stole by měl pes setrvat pět sekund, a to buď vsedě, nebo vleže. Jak přesně to bude, nezáleží na libovůli závodníka, ale na rozhodčím nebo trenérovi, kteří to ovšem oznámí předem. Pro hodně rozčilené psy může být pět sekund celá věčnost. Nácvik tohoto cviku však není samoúčelný. Tímto způsobem dobře procvičíme základní poslušnost a psa přinutíme ke klidu a soustředění. Jen soustředěný klidný pes poslouchá, a psod navíc může této malé pauzy využít k tomu, aby si promyslel pokyny, které bude psu dávat na dalším parkúru.

K. Orthová

V látkovém tunelu volná látka spočívá volně na zemi

